

112

кайвам, че не си останал скрит в скалите на Хемската планина, вместо да се връщам във Фландрия, където намерих сред семейството си по-жестоки сърца, отколкото между българите и власите. Моите дъщери ме оскърбяват с недоверието си и жертвуват нещастният си баща на своето честолюбие...

Людете засушнаха одобрително. Людвик кимна с глава, дигна леко тънкия скиптър, който заваршваше със знака на рода му: златната лилия. Всички млъкнаха.

— Не е справедливо да се винят в такъв случай благоподните графини — каза меко кралят — Ако те се уверят, че ти си наистина техен баща, аз вярвам, че с радост щете признаят за такъв. Но понеже работата е от извънредна важност, затова трябва да се изпита внимателно.

— Отчаян от поражението при Адрианопол аз се отказах да бъда повече император и се оттеглих завинаги от лицето на света. Преживяният позор не ми позволяваше да нося званието рицар. Скрих се в планините, далеч от светската суета. Понеже не ме намериха между убитите, помислиха, че съм заловен, а след това умрял в пленничество. Оставих света да мисли така... — Бодуен скръсти смилено ръце. — Ала друга бела Божиата воля. Людете ми ме познаха и ме повикаха отново да заема местото си между тях. Затова сега аз дия правото си, за благо на моя народ.

Бароните на Фландрия и Ено развълнувано зашепнаха. Раздвижиха се. Някои изтриха сълзите от очите си. Брабантският херцог коленичи и понечи да целуне сандала му. Ала Бодуен не му позволи.

Епископът на Бове отправи изпитателен поглед към слабото, обкръжено с бели коси лице на постника. Съмнение го прекоси като мълния. Ако това беше наистина Бодуен! И започна да го разпитва:

— За кого се омъжи сестра ти Сибила?

— За Жирар дьо Линьи.

— През коя година почина чичо ти Бодуен, осми граф на Фландрия?